

[Lizzie Lichtenberg]

Forslagsstillerne stiller kun krav om én slags boliger, nemlig et mindste antal almennyttige boliger, samtidig med at de ønsker alsidighed i sammensætningen af boligmassen i de enkelte kommuner. Det sidste er vi enige om, fordi det netop er dér, man har muligheden for at kunne tilgodese så mange som muligt af de ønsker, der måtte være, for borgerne. Her synes jeg nok, man kan se allerede nu, hvis man ser på de statistikker, vi allerede har, at der er sket en øget geografisk spredning af almennyttige boliger ud over hele landet. Da der samtidig nu er mulighed for, at det private udlejningsbyggeri kommer mere og mere i gang og vinder indpas igen, er den alsidighed, vi ønsker lokalt forvaltet, netop det rigtige.

Vi kan derfor ikke støtte dette beslutningsforslag, og jeg håber, at boligministerens planer, ikke mindst om det private udlejningsbyggeri, vil vinde så meget indpas, at det skulle være overflødig at få et sådant beslutningsforslag i fremtiden.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Dette beslutningsforslag er i realiteten en gen-genfremsættelse, og ligesom de to foregående gange må Venstre afvise forslaget.

Forslaget tilsigter en styring fra centralt hold af de enkelte kommuners andel af almennyttige boliger. Dette er et indgreb i det kommunale selvstyre, hvilket principielt er uheldigt, i særdeleshed på boligområdet, da et fornuftigt boligudbud må afspejle befolkningens sammensætning i den enkelte kommune. Dette forudsætter et lokalt kendskab, som netop kommunen har. Det er da også sund fornuft, at de almennyttige boliger bygges dér, hvor der er brug for dem, og ikke efter en tvungen overordnet fordelingsnøgle. Der er dog noget om SF's synspunkt om, at kommuner med mange almennyttige boliger har større byrder end andre, men disse skævheder udjævnes jo gennem de kommunale udligningsordninger, og det er den rigtige løsning på det af SF påpegede problem – ikke tvang, som kan give byggeri, der ikke passer til virkelighedens verden.

Endelig vil jeg gerne understrege, at jeg ikke mener, at kommunernes boligmasse er så ensidigt sammensat som påstået af SF. Gennem de sidste 10 år er det almennyttige boligbyggeri faktisk spredt ud til næsten alle kommuner. Endvidere behøver alle boligsøgende jo ikke at

bo i alment boligbyggeri. Private lejeboliger er et udmærket alternativ, der netop er blevet styrket.

På grundlag af det anførte må jeg på Venstres vegne sige nej til forslaget.

Hugo Holm (FP):

Fremskridtspartiet ønsker ikke at støtte et sådant forslag, som her er fremsat af SF. For mig ser det ud som om, det er et tvangsforslag og en indgriben i det kommunale selvstyre. Fremskridtspartiet er imod det, og vi har selv sagt, at det er, fordi vi ikke bryder os om det alment skadelige boligbyggeri og aldrig har gjort det. Fremskridtspartiet mener naturligvis, at skal vi have disse alment skadelige boligbyggerier, skal det være 100 pct. op til kommunerne selv at afgøre denne sag.

Vedrørende flygtningene, som man har taget med i forslaget ved at sige, at de bør udluses noget mere i samfundet, må jeg sige, at det hører til under en helt anden debat, for i det øjeblik, man udluser dem i samfundet, er det for mig at se en integrering, og integrerer man flygtninge, er det ikke længere flygtninge, men indvandrere.

Jørgen Estrup (RV):

Det er ikke så frygtelig længe siden, at vi behandlede præcis det samme forslag. Det er godt og vel et år siden, og selv om det skaber en vis tryghed i arbejdet herinde i salen, at vi ser tingene igen, mener jeg nok, at det giver lidt grundlag for overvejelse. Det vil jeg vende tilbage til til sidst, men blot nu sige, at som sidste gang har vi fra radikal side selvfølgelig sympati for den grundlæggende tanke i SF's forslag, nemlig at man skal have et boligudbud, der er så bredt, at det ikke fører til eksport af sociale problemer imellem kommunerne. Derom er der ikke nogen tvivl.

Men vi synes til gengæld også, at SF egentlig havde ramt lidt bedre i det første forslag, hvor man netop definerede boligudbudet så tilpas bredt, at der både var tale om almennyttigt byggeri, om ungdomsboliger og om ældreboliger – altså at man så på hele spektret. Det har man forladt nu, og derved er vi så fremme ved det andet hovedargument imod forslaget, nemlig at den styringsmekanisme, man peger på, ikke duer. Det kan ikke nytte noget, at man sætter snævre grænser for, hvor meget almennyttigt